

(המשך מעמוד 33)

ואת אכרם למיטרה. לא רציתי לדעת מהם עשו. עכשיו, כשאני יודע, אני המום. אצלנו זה החטא הכי גדול, זה חרא. רצה זה הדבר הכי גרוע שיכול לקרות לבן-אדם. אני כל הזמן בוכה. אשתי בכלל לא יודעת מהעניין. היא הלכה לבקר את ה'מישפחה שלה בירדן, ועוד לא חזרה. מה אני אני? גם אנחנו מיסכנים, גם המישיפחה של הנרצח מיסכנים. אני קרוע בין הרגש הדתי שלי האומר לי שלפי הקוראן הבן שלי עשה את הדבר הכי חמור, ובין האהבה-האב שלי. אני לא רוצה להכיר לבן שלי מצד אחד, אבל אם אני לא אכיר בו, מי יכיר בו?"

שאלוהים יכפר

על חטא אחי

גם מישפחת הרוצח השני, אכרם מנ- צור, שרוייה בצער מהול באימה. אביו של אכרם, בעל מכולת, קיבל התקפת-לב כשזאזה מהמיקרה, והוא מאושפו בבית-חולים.

"עשו מאיתנו מחבלים," טוען אחיו של אכרם, סולטאן, "האח שלי הוא רוצח, אבל עכשיו משליכים הכל על הערבים, כאילו כל הערבים אשמים במה שקרה לו. אנחי נו מישפחה שאף פעם לא התעניינה בפר-ליטיקה, רצינו רק לעבוד ולהתפרנס, רצי-

אשתו של טרומפלדור, "מה את מבבלת?"

נו לחיות את החיים שלנו בשקט, לא להפרע לאחרים ושלא יפריעו לנו." מישפחת מנצור מונה 15 נפשות. אכרם ואחיו הבכור, סולטאן, היו המפרנסים של המישפחה. גם אכרם היה נוהג לברוח מהבית בעודו קטן. בלידתו ו' עזב את בית-הספר והתחיל לעבוד בחקלאות, ביישובי היהודים שבסביבה. אחרי-כך הת-חיל לעבוד עם אחיו הבכור בתיווך גלי-ג'י ברמת-גן. סולטאן מטאטא את המכוניות, ואכרם שוטף.

אכרם עבד בדיוק שנתיים בן, כאשר הורה לו אחיו הבכור לעזוב. "ראיתי שהוא לא מרויח כלום שם," סיפר סול-טאן, "היו מורידים לו הרבה ממסיה-כ-נסה, וגם בקואופרטיב היו מנכים לו רבע מהמשכורת. ביד נשאר לו 8000 לחודש. הוא היה עובד בלילה וחוזר ביום. לכן אני לא מבין בכלל איך היה לו זמן לתכ-ן את כל העניין. הוא לא יכול היה להיפגש עם מוסא, כי מוסא עבד בדיוק בשעות ההפוכות.

"בערב המיקרה באה המיטרה לקר-אופרטיב דן וחקרה את כל העובדים. לא תיארתי לעצמי שהאח שלי מעורב בעניין. ביום השלישי בבוקר מצאתי מיכתב מ-המיטרה לבוא לחקירה במיטרה קל-קיליה. הלכתי. היו שם עוד הרבה אנשים. בחיננו עד 12 בצהריים. משעה שמונה בבוקר. אותי קיבלו ב-12, אבל היו אחי-רים שקיבלו אותם רק בשעה ארבע. חקרו אותי שתיים, ואמרו לי לקרוא לאבא שלי למיטרה. אמרתי להם שאבי הוא חולה-לב וקשה לו להגיע בכוחות עצמו, אז הם נסעו איתי להביא אותו. עד אז היו השוטרים בסדר גמור, התי-נהגו איתי בסדר והיו אדיבים. חקרו את אבא שלי וישררו אותו. מה שקרה אחרי-כך היה כמו סיוט. אף פעם לא אשכח את זה. הגיעו כמה שוטר-

במדינה

(המשך מעמוד 36)

ממיטה למיטה, ובעזרת כלי חד ריסקה את ראשיהם.

ארבעת האחים שניר, סיד, מוחמד, יור סוף ועלי, מתגוררים עם מישפחותיהם ב' חצר אחת. בסמיטא הסמוכה לבית מרט בגיבעת-הרצל. קרוב לשעה שתיים ושלו-שים לפנות בוקר התעורר בנו של האח והבחין באלמוני המנסה לשבור את ה' תריס בחדרו של אחיו הקטן, עבדאללה. הוא משך אותו החוצה מן החדר והזעיק בצעקות את שאר בני המישפחה שאחזו בסכינים ויצאו החוצה, לחצר ביתם.

איש לא היה בחצר. לפתע נשמעו יריות מכיוון הפרס השניך לארבעת האחים שניר. עוד הם מבולבלים ולא יודעים מה לעשות, שמעו גניחות מבעד לחלון ביתו של אחד האחים, עלי שניר.

סייד פרץ בריצה במדרגות המובילות לבית אחיו, אך הדלת הייתה נעולה. אחד מבניו טיפס דרך הגג ופתח את הדלת, שדרכה התגלה מראה-הזוועה.

עלי שניר ואשתו לטיפה שכבו במי-טתם בחדר-השינה, מתבוטטים בדמם, ואילו ארבעת ילדיהם, למזן בן ה-7, ג'מאל בן ה-5, ג'מאלאת בת ה-4 ולבנה בת ה- שנתיים, שכבו בחדר הסמוך כולם שוי-תתים דם.

המיטרה, שהוועקה למקום עלי-ידי אחד מבני המישפחה, גילתה בדרכה את גר-פתו של אברהם בניטה, שנורה בעורפו וברקתו על-ידי כדורי אקדה מטווח קרוב. בני מישפחה עלי שניר אושפזו בבתי-חולים. עלי נפטר, ולגבי יתר בני המישפחה, מצבם הוגדר כקשה ביותר. לטיפה, האם, הייתה בחודש הריינה השמיני, ובבית-החור-לים הצליחו להציל את וולדה בעזרת ניי-תוח קיסרי שבוצע בהצלחה.

כבוד המישפחה או ניקמת דם? עלי שניר בן 36 ואשתו לטיפה בת ה-24

חוקר מוז'פ במקום הפשע. הדם זרם כמים

נישאו לפני שמונה שנים. עלי ושלושת אחיו מתפרנסים ממוסך-רכב שבו הם שוי-תפים, וממזונן ומפרנסים.

במיטרת מחוז תל-אביב הוקם צוות חקירה מיוחד (צ"ח) שבראשו עומד פקד מיקו בהר ממיטרת מרחב יפו. החוקר את הפרשה. לפי הצורה שבה בוצע מעשה הזוועה, ובמיוחד הפגיעה בילדים, נראה כי לא מדובר בחיסול חשבוניות בעולם-התחתון, למרות שלאחדים מבני מישפחה שניר העניפה יש עבר פלילי.

המיטרה מניחה כי מעשה-הזוועה בור-צע על רקע כבוד המישפחה או נקמת-דם. לפני עשר שנים נרצחה נעימה אערי, על-ידי בעלה. גוסתה נמצאה בבאר בחצר מישפחת שניר. הבעל הודה ברצח וסיפר כי אחד האחים שניר, מוחמד, עזר לו להחביא את הגוסתה. הבעל התאבד מאוחר יותר בבית-המעצר באברי-ביר, וכתוצאה מכך ניצל מוחמד מן האשמה החמורה של שותפות ברצח, שכן עם מותו לקח עימו פתחי את הודאתו לקבר.

באחת הישיבות של בית-המישפט, שדן

מצביע על כתמי הדם.

רים מכפר-סבא, והתחילו לשאול אותי איפה האח שלי. אמרתי להם שאני לא יודע. קשרו אותי בידיים וברגליים עם הפנים לקיר, התחילו להרביץ לי. אני מפתח לספר את זה. כי הם יכולים להתנקם בי. נתנו לי בעיטות ואגרופים וירקו לי בפנים, וכל הזמן קיללו אותי: רוצח, מתבל, אנחנו נעשה ממך בן-אדם. קשרו לי את העיניים והורידו אותי למטה במדר-גות. לא אמרו לי שיש מדרגות, ואני התגלגלתי למטה. עד אז הייתי צם בגלל הרמאדאן. אבל בערב, כשנגמר הצום, לא נתנו לי לשתות או לאכול. העבירו אותי לטל-כרם והחזיקו אותי ארבע שעות. כל הזמן נכנס מישוהו לחדר, מכה אותי ולא שואל שאלות, רק מכה ומכה. עשו ממני סמרטוט, הכניסו אותי לשרותים, לחדר קטן מלא צואה, והשכיבו אותי שם. אני לא יודע כמה זמן עבר.

"אחרי-כך העבירו אותי משם ושמו לי על הפנים שקית ניילון. התחלתי להויע. ביקשתי מים. לא נתנו לי. אז התחילו לשאול אותי איפה האח שלי. אמרתי להם: תחתכו עשר האצבעות שלי אם אני יודע איפה הוא. אם הייתי יודע, הייתי אומי לכם, וזו האמת, אם הייתי יודע איפה הוא, הייתי מסגיר אותו לי מישטרה בעצמי. זה אח שלי נכון, אבל הוא גם רוצח.

"בסוף מצאו אותו, הביאו אותו אלי לחדר. אמרו לו לשבת על הכסא, ולי אמרו לנשק לו את הרגליים ולהתפלל עליו, שיספר להם מה קרה.

"בתחלה הוא לא דיבר, היה המום מהמכות שחטף. התחילו להכות אותי ולהגיד לי: תחננום שאתה רצחת את ה' חייל, תחננום. אמרתי להם שאני לא חר-תם על דבר שלא עשיתי. התחלתי לב-כות מרוב כאב ובושה, ואז הביאו לי בק-בוק קולה והחזירו אותי לשרותים. משם לקחו אותי ואת אחי כבולים, עם הפנים מכוסות בג'יפ.

"היה שם קצין שאמר לשוטרים: אוי ואבוי לכם אם תגעו בהם! אבל בדרך-הם הרביצו לנו בהפסקות. שמעתי את אחד השוטרים אומר לשני: בוא נהרוג אותם! מה איכפת לך? אף אחד לא יידע! שמעתי את אחד השוטרים מרים את הנשק שלו. הזנתי את הרגל באופן אוטומטי. אחר-כך הרגשתי את החייל מכה בכל הכוח שלו עם הנשק על הסנדל שלי. התחלתי להתפלל לאלוהים שאצא מהג'יפ.

"כשהגענו לכפר-סבא שמו אותי בחדר קטן ואמרו לי: תישן, ניסית לישון, אבל בכל חצי שעה היה בא שוטר וצועק דרך החלון: אתה ישן? אמרתי שכן, ואז הוא הלך. לא יכולתי לישון כל הלילה, ולא אכלתי מהלילה שעבר. רק למחרת בבוקר, ב-11, שיחררו אותי.

"כשהגעתי הביתה, נתפסו לי הידיים. לא יכולתי להזיז אותם, הן נשארו באוויר כמה שעות. הפסקתי לצום.

"בבית שמעתי שגם את אבא ואמא שלי היכו, ואת האח שלי בן השנה דחפו על המדרגות, ואת אחותי הקטנה תפסו והר-ביצו לה עם שוט על היד. היא יכולה לספר את זה בעצמה.

"אני שואל את עצמי כל הזמן: מה המישפחה שלנו אשמה? גם אני קרוע בין האהבה שלי לאח שלי ובין ההכרה שהוא רוצח. עכשיו, שאמא חלתה ואבא בבית-חולים, נשארו המפרנס היחידים בבית.

"אני לא יודע איך אראה את הפנים שלי בעבודה. אני חושב איך נמכור את כל הדברים בבית כדי לשלם למישפט. למה הוא עשה לנו את זה? למה הוא לא חשב על זה שאני והוא נותנים כסף למישפחה? למה הוא לא חשב על הכבוד? אמרו לי שהאח שלי, שלחו אותו מבני-רות, שהוא מחבל. זה לא נכון, לא היה לו זמן בשביל דברים כאלה. כל הזמן עובד, אוכל וישן. היה פרימיטיבי. אני מתפלל לאלוהים שיכפר על החטא של אחי, ושיתן לי כוח להחזיק מעמד ולש-מור על המישפחה שלי."

שלוש

מישפחות

אשר יצא צוות טרומפלדור, עומד מזהביתת של מישפחת טרומפלדור, עומד בפנת אחת הקרובות, שאמרה: "אלוהים עשה טרגדיה לשלוש מישפחות - המישפחה של טרומפלדור, שנרצח בצורה כל-יך אכ-זרית, והמישפחות של הרוצחים שלו, ש' המצפון שלהם ציץ להם תמיד. אני לא שונאת אף אחד בגלל מה שקרה. יש לי בלב רק רחמים על האנשים שצריכים לסי-בול בגלל השטויות של הבנים שלהם."

יאירה יפמן

נפגעים לטיפה ועלי שניר, הטיבה אינה ידועה

רמזי, ג'מאל, ג'מאלאת וליבנה, הראשים פוצחו

ברצח נעימה אערי, התפרץ אחיה, יחיה זינב, אל עבר עלי שניר שבא לחזות את מישפטו של אחיו מוחמד, ודקר אותו בכיטנו. זינב נשפט על מעשה זה למאסר. המיטרה מפנה בשלב זה את החשד העיקרי כלפי יחיה זינב שכבר דקר את עלי בעבר. המיטרה מבססת את חשדה זה גם על שמועות כי נעימה אערי נר-צחה בזמנו על-ידי בעלה, כיוון שבגדה בו עם עלי שניר. בינתיים נעצרו יחיה זינב ואחיו סלאמה, והם החשודים העיקריים.

צוות המעבדה לזיהוי פלילי (מו"פ), ש' הגיע לזירת הפשע, וזועזעו למראה הדם הרב במקום. החוקר שם כאן כמו מיס", הגדיר זאת אחד הפרקים.

מישפט

האכטיח המכוי

החום מביא בני-אדם

השתוללות

הכיריונים מבתים היכו

בכרזים עז המכונית

ונגחו את הקורבן ממכוניתם

מישפטנים שישבו בחדר המעצרים הש' בוע נזכרו בסרט התפוח הכנני. היתה זו גירסה ישראלית, שנולדה בחום הקיץ הישראלי.

בערב יולי חם נסע לו סיניור אליעזר לתומו במכוניתו, ברחוב בלפור בבתי-ים. לפתע זינקו לעברו שישה בחורים, התי-קיפו את מכוניתו בשרשראות ברזל ובי-אבנים. אחד מהם חבט במוט ברזל על זרועה של אשתו שיטבה לצידי. האשה הנפחדת מיהרה לסגור את חלון המכונית.

(המשך בעמוד 57)